

Vincenc

4. číslo, 12. března 2006, I. ročník

TÉMA: MÉDIA KOLEM NÁS

DÁLE: PRÉMIOVÉ SUDOKU!

–co číst

téma:
Na počátku bylo slovo 2
Reklama všude kolem nás 2

rozhovor:
V Praze je blaze 3
Miss Vysociny 4

škola:
První rok: Pavel "Penny" Peňáz 5
Podáváme pomocnou ruku 5
Zprávy z Nového světa 6

sport:
Velký úspěch na MČR
v atletice 6

Hana Hančíková na
MČR v LOB 6

–úvodník

Milí spolužáci,

je tady půlka března, začíná jaro a s ním vychází i další číslo Vincenta. Při našich redakčních schůzkách jsme dlouho přemýšleli o tom, jaké hlavní téma zvolit a nakonec jsme se rozhodli pro to, co nás obklopuje všude kolem. Vybrali jsme téma média, reklama a to, jak nás ovlivňuje. Nevztahuje se to sice k žádnému školnímu období, ani k žádné akci ve městě, přesto si ale myslíme, že je to téma zajímavé a aktuální. V dalším čísle se budeme zabývat maturitami na naší škole a vším, co s tím souvisí.

Doufáme, že si každý najde v časopise nějaký článek, který ho zajímá. Přeji příjemnou zábavu.

Soňa Martinková,
šéfredaktorka

Rychlé nože bodují

Martina Sáblíková se svým trenérem v tělocvičné gymnázia. Od té doby se hodně změnilo.

Foto M. Pevlín

Rychlobruslení – sportovní disciplína, kterou v České republice ještě nedávno nikdo neznal, začíná najednou dosahovat značného vzestupu.

Je to bezesporu způsobeno úspěchy mladé reprezentantky, která je shodou okolností také studentkou našeho gymnázia, Martiny Sáblíkové, mistryně Evropy v rychlobruslařském čtyřboji a světové rekordmanky. Martina reprezentuje Českou republiku v rychlobruslení od svých 14ti let.

Není to jediný sport, kterému se věnuje. Obdivuhodných výsledků dosahuje i v in-line bruslení a cyklistice. Ale číslem jedna jsou pro ni samozřejmě rychlé nože. Už jako šestnáctiletá dokázala nejen konkurovat mnohem starším a zkušenějším závodnicím, ale také je porážet.

Téměř bez žádného prostoru pro kva-

litní trénink překonala nejprve český rekord, pak světový juniorský a nakonec i světový rekord na otevřené dráze. Je jí teprve devatenáct let a dá se očekávat, že bude ještě lepší. Velkou zásluhu na jejích úspěších má také trenér Petr

Foto: Marek Jagoš

Novák a celý Novis tým, jak se skupině kolem něho říká.

Martina však není jediný rychlobruslařský talent v okolí. V letošní sezóně znamenala výrazné úspěchy i její mladší kolegyně, sedmnáctiletá Andrea Jirků. Opravdu překvapuje výbornou kondicí i výsledky. Vlednu na seniorském ME v Collalbu překonala světový juniorský rekord (3000 m a 5000 m), což znamená, že předběhla Sáblíkovou, které patřil juniorský rekord dosud platný.

Andrea se pilně připravuje k ZOH 2010 ve Vancouveru, kde by se chtěla umístit do 10. místa. Další velkou nadějí je i mladší bratr Martiny, patnáctiletý

Milan Sáblík, který již překonal dvacet let starý český rekord na 10 kilometrů.

Jelikož v Česku není vybudováno technické zázemí pro rychlobruslení, mají to všichni reprezentanti s tréninkem velice komplikované. Hodně času musejí strávit v zahraničí. V pátek 2. března však slavnostně zahájil svou činnost klub rychlého bruslení v Brně a tím snad začíná ožívání tohoto sportu i u nás! Doufáme, že brzy přibude i čtyřsetmetrový ledový ovál, na kterém se běžně závodí a který v celé České republice ani jeden není.

Těžko říci, jak se stalo, že zrovna na našem gymnáziu se začaly rodit hvězdy, které ohromují rychlobruslařský svět. V každém případě jsme rádi, že tomu tak je. Martině i ostatním místním rychlobruslařům přejeme hodně úspěchů ve sportu i ve škole.

Simona Hradecká,
studentka šestého ročníku

-Reklama všude kolem nás

Určitě se vám někdy stane, že stojíte v obchodě, držíte v ruce dva výrobky a nevíte, pro který se rozhodnout. Pak jeden položíte zpátky a říkáte si: „Tenhle je určitě lepší, vždyť mi nedávno někdo říkal, že se mu osvědčil... Ale kdo to byl?“

Takhle se nám do podvědomí dostává reklama. Ani si neuvědomujeme, jak snadno a rychle nás tyhle „neškodné“ reklamy dokáží ovlivnit. A bohužel ne vždy v kladném slova smyslu. V dnešní době konkurence sází hlavně na originalitu.

Reklamu tvoří nápad, a pokud je dobrý, úspěch je zaručen. Každý z nás je nějakou reklamou ovlivněn, ať chceme nebo ne.

Postupem času se lidé začínají daleko více (s větší pečlivostí a promyšleností) věnovat vytváření těchto krátkých upoutávek, a tím se zvyšují i částky, které společnosti platí za to, aby účel reklam byl splněn.

Samozřejmě tím cílem je získat na svou stranu co nejvíce potenciálních zákazníků. A i ti lidé, kteří televizní reklamy nesledují, si často neuvědomují, že to není jen ve vysílání televize, ale že reklama je všude kolem nás. V obchodech, na billboardech, v rádiích, ze všech stran se na nás valí nepřetržitě množství reklam a my se jim v dnešní době nevyhneme. A možná že se tím utvářením reklam jednou budeme živit i my.

Soňa Martinková,
studentka sedmého ročníku

ANKETA: Jak si myslíš, že tě ovlivňuje reklama?

Mě nijak neovlivňuje. Lidé akorát ukazují co vyrobili nového, ale jinak mě to neovlivňuje. **Vojta, 12 let**

Já myslím, že nijak. Reklamy mě jenom baví sledovat. **Martin, 14 let**

Já myslím, že snad skoro vůbec. Trošku určitě v nějakých spotřebních věcech. Řekla bych, že se na to neohlížím. **Petra, 18 let**

Reklama asi ne. Televizi nesnáším. **Lucie, 18 let**

Vidíme jí ve filmech, když si je pouštíme, což mě znervózňuje. Je pětkrát za film. Reklama mě neovlivňuje v tom, že jsem na ní našťvaný, to ne, ale pokud nějaká společnost někde cíleně propaguje svůj výrobek, tak bych se nechal ovlivnit. **Pavel Peňáz, profesor**

Na počátku bylo slovo

Média. Zpravodajství. Všude. Kolem. Po. Silnici. Uhořel. Zemřel. Vstal z mrtvých. Zázrakem. Užasli.

Adam Vágnér,
student šestého ročníku

Co to je médium?

Podle Slovníku spisovného jazyka českého je médium zprostředkující osoba. Důležité je vědět, že média jsou prostředkem komunikace a nositeli sdělení.

Dělíme je na horká, působí na emoce a využívají více našich smyslů – film, televize, rozhlas, telefon, a chladná, která přináší více informací, jsou uchovatelná a rytmus přijímání informací si volíme sami – noviny a časopisy, billboardy, obaly, prospekty. Dále je dělíme na elektronická – televize, rozhlas, internet, a klasická – ta ostatní.

Historie médií

Média se vždy odvíjejí od lidské schopnosti vnímání a reprodukování. Pro existenci nás lidí bylo nutné, abychom se mezi sebou mohli dorozumívat. Vznikla řeč a první vizuální reprodukce v podobě nástěnných maleb.

Časem vzniklo i písmo. Písmo a řeč potřebovalo každé společenské zřízení, aby mohlo předávat svoje stanoviska a existovat. Jejich šíření souvisí s rozvojem kultury a vznikem propagace – tedy se vznikem trhu. V české literatuře je první propagační prvek ve hře Mastičkář (obchodník propagující vonné masti).

Podle Světové asociace novin byly pravidelné publikace vydávány vládami po tisíciletí. 59 př. n. l. uspořádal Julius Caesar seznam událostí – Acta Diruna. První psané noviny byly vydány roku 713 v Pekingu v Číně pod názvem Různé zprávy. Přelomový byl Gutenbergův vynález knihtisku, první tištěné noviny vydal roku 1605 Johann Carolus ve Štrasburku. U nás vydal první tištěné noviny – České Sobotní (Outerní) Pražské poštovské noviny – knihtiskář Karel František Rosenmüller roku 1719. Po Bellově vynálezu telefonu a vynálezu filmu spolu s rozvojem vojenských komunikačních prostředků přišel rozhlas.

Po první světové válce se v Evropě stala první veřejnou rozhlasovou stanicí BBC. Český rozhlas začal vysílat 18. května 1923 ve Kbelích u Prahy. Přenos obrazu se podařilo poprvé uskutečnit Charlesi Francisi Jenkinsovi v roce 1925. Roku 1929 začala v Londýně stanice BBC s pokusným televizním vysíláním. Česká televize pravidelně vysílá od roku 1954. Posledním médiem, které nás zasáhlo, je internet.

Československo bylo oficiálně připojeno 13. února 1992 na Elektrotechnické fakultě ČVUT v Praze – Dejvicích.

Funkce médií

Média by měla informovat. Přinášení objektivních informací znamená pro média být neutrální ve svém názoru a nechat mluvit odborníky, kteří se danému problému věnují na vyšší úrovni a mají na problém názor podložený fakty či výzkumem. V diskuzi by mělo být vždy více názorů, nejlépe co nejdůležitějších, aby byl zaručen co nejširší pohled na problém. Takovým médiem je třeba BBC, jež u nás před nedávnem ukončila vysílání v češtině, nahradilo ji částečně Rádio Česko. Státní média podléhají zákonu o veřejnoprávních médiích – jsou v choulostivých otázkách povinná postupovat podle zákona. V případě soukromých médií, která hledí na zisk, je otázka zpravodajství spíše obchodního charakteru.

Médií je mnoho a obklopují nás. „Každé informace se objeví informace, která ji popírá a nastává dezinformace,“ říká redaktor Rádía 1 ve filmu Knoflíkáři. Pokud se podíváme o několik let zpět, zjistíme, že všechna zpravodajská média chrlila podle diktátu vládnoucí strany stejné informace.

Přikladem je rok 1977, kdy musel každý plátek i ten nejmenší otisknout článek odmítající Chartu 77 jako zločinnou organizaci.

Měli bychom si uvědomovat, že jsme zvyklí přijímat od médií informace a v tomto našem zvyku je síla médií. Neměli bychom pouze informace tupě přijímat, ale přemýšlet o nich. Měli bychom znát svou míru, stejně jako při pití alkoholu, a zachovávat si svou osobnost a nenechávat se vychovávat médií – vypnout je.

Naopak by každý z nás měl alespoň jednou za život využít média k tomu, aby vyslovil svůj názor, přesto, že není nijak odborný, a ukázal druhým okolo sebe, že si něco myslí. V tom si myslím, spočívá funkce médií, která by měla informovat a reflexivně dávat prostor pro více názorů.

Síla slova

„Ptahotep byl první, kdo v Egyptě mluvil o síle slova,“ zapsal jsem si v prvním ročníku do sešitu literatury. Co to je síla slova? Dnes, když existují fotografie a video? Je krásné, když si uvědomíte, co slovem můžete dokázat – potěšit, utěšit, naštvat. Poprosit, poděkovat. Slovo má sílu. Už jen tím, že je vysloveno, se stává, existuje. Řeknete-li: „Slovo“, tak si před-

stavíte význam řečeného – artikulovaný zvuk, nebo psané znaky. Žádné slovo nemohlo vzniknout, kdyby neexistoval podnět, tedy předmět, činnost, bytost, atd. Slovo je reakcí na vnímanou realitu. Pokud slyšíme slovo, jehož význam neznáme, snažíme ho nalézt, pochopit. Základem je oboustranná reakce: slovo-podnět, podnět-slovo.

Ukazuje to, že jsme zvyklí, že slovo má význam, a že nad obojím přemýšlíme. Pokud nehledáme významy, můžeme si ustálit jeden pojem k jednomu podnětu. V ten moment může dojít k neporozumění z neznalosti. Když je význam slova hodně obecný, může dojít ke stejnému nedorozumění.

Příkladem je slovo – zajímavý. Co je hodno zájmu? Těžko vám někdo takovým předávným jménem něco vysvětlí či popíše. Znalost významů nám umožňuje nositeli se přesně vyjádřit. Znalost jazyka může být využita. Různí mluvčí mohou ve stejnou chvíli podat jednu informaci nejméně dvěma různými způsoby, podle svého záměru. Mluvíme-li o nalezeném skladu chemikálií, dozvíme se ve zpravodajství státní televize asi toto: „Starosta Města zavolal dnes v dopoledních hodinách hasičskou jednotku na pozemek staré galvanovny z důvodu podezření na úniku životu nebezpečných chemikálií.“

Od komentátora dlouhodobě nejsledovanější soukromé televize u nás se dozvíte následující: „Dnes byl nalezen ve Městě sklad nebezpečných chemikálií. Ty mohly unikat. Celý problém nahlásil starosta až dnes v poledne po nátlaku občanů, kteří měli strach.“

Školní, či studentský občasník?

Názorů na vývoj občasníku je několik. Jako zpravodaj by fungoval dobře. Moje otázka je: „V čem spočívá smysl školního časopisu?“ Společností studentů je malé a psát čistě informativně o událostech, kterých se stejně většina z nás účastnila, obohatí pouze někoho, kdo není se školou přímo spjat.

Skutečný význam nabyvá ve chvíli, kdy je využit studentem k propagaci svého názoru, zkušenosti, zážitku, kritiky na dané či libovolné téma. Dokud studenti sami nebudou psát do školního občasníku, nebude studentský. Bude pořád těch co ho dělají a v tom není jeho smysl.

Máte co říci k tématu?

E-mail redakce:
vincent.redakce@seznam.cz

E-maily autorů:
Sonicka.Martinkova@seznam.cz
A.Vagner@seznam.cz

V Praze je bláze

Markéta Dobešová nejen o konzervatoři

GVM/PRAHA Od loňských prázdnin už Markéta Dobešová nestuduje se spolužáky z letošního sexty. Odešla studovat hru na housle na Pražskou konzervatoř. My jsme se jí zeptali, jaký je rozdíl mezi naším gymnáziem a střední školou pro umělce. Odpovědi pobaví, překvapí a rozhodně nabídnou zajímavé srovnání vzdělání.

V: Ahoj Markéto, jak se máš?

Dobře (lehký úsměv). Chodím do školy, potom doma hraju na housle a po večerech chodím hrát s orchestrem.

V: Jak vůbec probíhaly přijímací zkoušky? Měla jsi strach nebo jsi vůbec nebyla nervózní?

Přijímačky se skládaly z teoretické a praktické části. Teorii jsem zvládla téměř bez chyby. Proto jsem šla na praktickou část mezi prvními a zkoušející porota mě moc nedusila. Zahrála jsem nějaké ty stupnice a úryvky z nacvičených skladeb. Než jsem stihla znervózňet, už jsem to měla za sebou.

V: Mezi houslisty a violisty jsi skončila druhá, což byl celkem úspěch. Počítala jsi s tím? Dlouhou dobu jsi se připravovala, navíc jsi měla i hodiny u jednoho z profesorů konzervatoře.

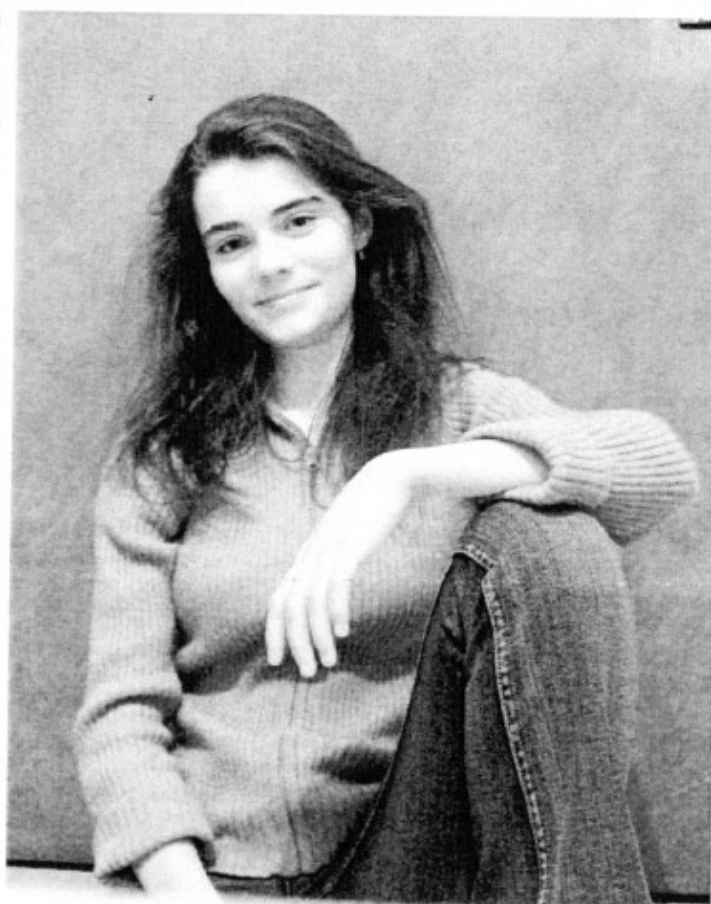
Ani mě tolik nezajímalo, kolikátá jsem nakonec na přijímačkách. Byla jsem hlavně ráda, že jsem se konečně dostala na konzervatoř. Mohla jsem zkusit štěstí už o rok dřív, ale nechtěla jsem to pokoušet a raději jsem počkala a vyplátilo se. Samozřejmě mi pomohly i hodiny od p. prof. Kudelásky. Dokonce byl jedním ze zkoušejících.

V: Kdy jsi se rozhodla že nechceš odmaturovat tady v Novém Městě, ale že by ses radši učila v Praze hrát na housle?

Několikrát mě to napadlo v hodině matematiky (smích). Tímto pozdravuju p. prof. Kotovice. Ne, ve skutečnosti jsem si to opravdu uvědomila tak před čtyřmi lety. Už odmalinka jsem hrála na housle i na klavír. Vyplývalo to skoro samo.

V: Jaká je konzervatoř ve srovnání s gymnáziem? Stýská se Ti třeba někdy? Nechybí Ti nějaké předměty které už nemáte?

Čas od času se mi samozřejmě zasteskne po rodné hroudě, ale už bych se sem nevrátila. V rozvrhu na škole máme kromě „hudebních“ předmětů i několik klasických – čeština, jazyk, dějepis, něco jako základy společenských věd a tělocvik. Profesori jsou ale celkem smíření

se svým osudem a nevyžadují moc velkou aktivitu. Po pěti letech na gymnplu jsem tady skoro za hvězdu. Nejhloupější předmět všech dob je tělocvik. Ve všech třídách máme samozřejmě piána. Jednu takovou používáme místo tělocvičny. Hned první dvouhodinovku jsme celou dobu běhaly kolem toho křídla a podle pokynů profesorky zvedaly střídavě levou ruku, pak pravou, potom jsme skákaly po pravé noze.... Když jsme se v další hodině zeptaly kluků, co dělali, řekli nám, že hráli florbal. Třeba ten mi zrovna chybí.

V: To se vám musela celkem motat hlava. Asi bych se z toho za chvíli zbláznila. Co děláš když přijdeš domů? Máš hodně volného času?

Protože jsem (ne úplně neúmyslně) pokazila rozřazovací písemky, dostala jsem se do skupiny s lepším rozvrhem. V pátek mám prakticky volno a ve čtvrtek taky. Většinou když se vrátím ze školy tak několik hodin cvičím nebo jdu na zkoušku s orchestrem. Moc volno mi nezbyvá.

V: V jakém orchestru hraješ?

V Pražském filmovém orchestru. Hrajeme filmové melodie. Hráli

jsem třeba hudbu k Pirátům z Karibiku, k Pánovi Prstenů nebo k Hvězdným válkám. Jednou za čas míváme koncerty. Je to pro mě výborná praxe i slušná brigáda.

V: To by se mi taky líbilo. Nepotřebujete někoho k trianglu nebo aby držel noty?

Na noty máme stojany, ale můžu se Ti zeptat. Rozhodně se na nás můžeš přijít podívat. Zvu všechny na stránky www.praguefilmorchestra.com.

V: Mohli bychom jet na koncert místo školy. Jako do divadla. A jak Ti vůbec dopadlo Tvoje první vysvědčení na konzervatoři?

Dostali jsme stejně jako vy letos jen výpis. Ale rozhodně jsem byla výrazně úspěšnější než tady na gymnplu.

V: Možná jsi právě přilákala nějakého studentka na dráhu hudebníka. Děkuju za rozhovor a těším se brzo nashledanou.

Nemáš za co děkovat, rádo se stalo. Pozdravuju pí. prof. Janů a všechny, kdo mě učili, a hlavně bývalé spolužáky. Ahoj!

Hana Wurzelová, studentka šestého r.

–autorská tvorba

On, my a dějepis

Již devátá hodina odbila a hodina se blížila a hodina se blížila a žákům hlavy tížila.

Když za dveřmi to buch, buch, buch, je to pravda, či klame sluch?

V třídě nastalo chvění co že to vstoupí za zjevení? Zjev žádný však nevstoupil, neb sám Velký Šerif náš to byl.

A Šerif kráčel blíž a blíž a my v lavicích níž a níž a všichni jsme se chvěli a být co malé blechy chtěli, by nespátřil nás nic.

A Šerif v třídu pohleděl, zachechtal se, a nám děl: Hola hej třído moje, kráčíme do prudkého boje, kdo v něm zvítězí?

A Šerif v notes zahleděl, úsměv nám na rtech zkameněl. Když najednou slyšíš již, máslově volá: pojď blíž, jen blíž!

A obět kráčí krok co krok, proti ní stojí velký sok. Pojď, oběti má, blíž jen blíž, otázku hnedle uslyšíš.

V póze to skromné, nejtíšší, vzpomíná na své nejbližší, asi spolužáky, čeká na taháky.

Otázku právě vyslovil, žák dumá, co by zavalil. Zavalil cosi blbě dost, náš Šerif právě dostal zlost.

Pak náhle svůj obrátil zrak prskl a třídě pravil pak: S vámi to není k vydržení, tudíž vám dávám poručení.

Uč se třído, nemáš čas, vždýt v pátek přijdu zas a zas, šedesát stránek se naučíte, tím si to všechno odčiníte, u mě, nejvyššího.

Tím hodina se skončila, a hlava již netížila. My oddychli si svorně spolu, že Šerif šel o patro dolů, zkoušet třetáky, také chudáky.

Jarmila Janovská, 20. 9. 1963

ZR/GVM Soutěž Miss Vysočiny vznikla v domě dětí a mládeže ve Žďáře nad Sázavou v roce 1995. Spouště dívek pomohla odstartovat kariéru modelky. Můžeme jmenovat např. Michaelu Salačovou, Petru Soukupovou a nebo z Nového Města Kláru Fiksovou a Ivanu Kadlecovou. Protože se blíží další ročník Miss Vysočiny, do kterého se dívky mohly přihlásit do 22. února, udělala jsem rozhovor s vítězkou minulého ročníku, s 1. vicemiss Michaelou Zborníkovou:

V: Mišo, zkus se představit vlastními slovy. Kdo jsi? Aby lidé věděli, proč s Tebou dělám rozhovor.

Jsem úplně normální 17letá (skoro 18letá!) holka, chodím na gymnázium ve Žďáře, miluji tanec a balet, gymnastiku, hip hop, hraji na klavír a flétnu, ale stejně nejradši se bavím s kamarády. No a loni jsem se stala 1. vicemiss Vysočiny 2006:).

V: Vzpomínáš si na pocit, jaký jsi měla, když vyhlásili Tvoje jméno?

No, byl takový smíšený. Nejdřív žádný, na chvíli jsem úplně přestala přemýšlet a všechno bylo takový divný než mi došlo, co se vlastně stalo. Ale potom už v pohodě. Prostě jsem měla radost.

V: Věřila jsi, že se umístíš?

Vím, že to říká každý, ale upřímně řečeno moc ne. Ať si každý zkusí stoupnout mezi dvanáct hezkých a šikovných holek, a pak pochopí.

V: Jak vůbec probíhaly přípravy na slavnostní večer?

Hlavní přípravou bylo týdenní soustředění. Trénovaly jsme chůzi na Domě dětí, cvičily a natáčely klipy na Aktivu ve Žďáře a celková příprava kostýmů, mluvení na mikrofon a ostatní probíhalo na hotelu Jehla a v přilehlém kongresovém sálu.

V: Přihlásila ses sama, nebo Ti někdo pomohl?

No, celkem dlouho mě nutily ká-

Michaela Zborníková. První zleva.

Foto rodina MZ

mošky, pořadatelky soutěže ze Žďáru a hlavně mamka. Mimochodem nejlepší je asi to, že přihlášku jsem nakonec poslala mailem až v poslední možný den v 11 večer... prostě těžký rozhodování.

V: Byla to Tvá první zkušenost, nebo ses již zúčastnila nějaké podobné soutěže?

Byla to první a myslím, že zároveň i poslední zkušenost.

V: Budeš sledovat další ročník Miss Vysočiny?

Budu dělat letos asi hostesku a požádali mě o menší pomoc. Takže se těším.

V: Věnuješ se nějak modelingu? Cítíš se jako modelka?

Jako modelka se určitě necítím a ani nechci. Kontaktoval mě fotograf z Prahy, poslal moje fotky do časopisů a domlouvali jsme se na focení. Ale nakonec jsme se rozhodli rok počkat. Taky hlavně proto, že mi ještě nebylo osmnáct. Takže potom se uvidí.

V: Po tom, co ses stala miss, zaregistrovala jsi nějaké změny v chování lidí okolo Tebe?

Zaregistrovala, bohužel (jen ne-

vím, jestli bohužel pro ně nebo pro mě). Dostavily se negativní i pozitivní ohlasy. Ale kromě zkušeností mi ta soutěž dost otevřela oči. Závist je strašná věc a lidská hloupost jí je v patách, ale naštěstí jsem se tohle naučila neřešit.

V: Sleduješ módu? Myslíš si, že „šaty dělají člověka“?

Módu sleduji asi tak, že vím co se zrovna nosí. Ale nijak zvlášť se o to nezajímám. Prostě mám svůj styl, jako každý. Zastávám ten názor, ať si každý nosí, co chce. Určitě za nic nikoho neodsuzuji. A značkové oblečení nedělá člověka lepšího. Šaty dělají člověka jenom z části. Z té méně podstatné části a tou je vnější vzhled. To jaký každý je, záleží jen čistě na něm samotném.

V: Jsi blondýnka, co říkáš na pověry a vtípy o blondýnkách?

Směji se jim. Teda těm co chápu. Vůbec mi nevadí. Ostatně když se člověk zamyslí, tak odjakživa lidi řeší jen to, co je zajímavá a myslíte, že kdyby někoho zaujala třeba brunetka, vymýšlel by vtípy o blondýnkách? Hm?:) Takže některé blon-

dýnky to berou spíš jako poklonu. Ty vtípy mi opravdu nevadí a občas je i sama šířím. A navíc u nás doma jsou všichni blondatí a táta policajt. Dobrá rodinka, co?

V: Jaká jsou podle Tebe hlavní kritéria na dívku, která chce být modelkou a nebo se zúčastnit podobné soutěže jako Ty?

Holka, která chce být v současném světě modelkou, by měla být hezká. Ale pozor – jak mně bylo řečeno, tak zvláštně hezká. Prostě vyčnívající z davu, něčím zvláštní a zajímavá, mít nad 170 cm, být inteligentní, chytrá a taky je hodně důležitá komunikace. Kdo zklame u pohovoru, končí. Prostě musí to mít „srovnaný v hlavě“. A pokud jde o tu soutěž, tak by měla navíc umět něco předvést a vystupovat – tzn. nepohořet ve volné disciplíně. A k oběma bych ještě měla dodat, že je důležité – jak se říká – být svá. Není přece důvod na něco nebo někoho si hrát. Buď na to máš nebo ne.

V: Uvažuješ o tom, že se přihlíšíš ještě někdy do nějaké soutěže miss?

Už padaly návrhy na Miss ČR, ale upřímně se mi do toho moc nechce. Miss Vysočiny byla dobrá zkušenost. Nechci vypadat, že se ženu na každou soutěž krásy a chci se zviditelnit. Loni jsem tam šla, abych to zkusila, ostatně... proč ne? Je to soutěž jako každá jiná. Ale kdo ví co budu říkat za tři roky. Třeba změníš zase názor.

V: A na závěr, co bys popřála nebo poradila dívkám, které uvažují o tom, že se přihlíší do Miss Vysočiny?

Ať si prvně rozmyslí, jestli to opravdu chtějí a proč to chtějí udělat. Stačí přiměřeně sebevědomí a hlavně umět ukázat, co v člověku je. Takže hlavu vzhůru, hodně štěstí a pamatujte: Jste tam samy za sebe!

Soňa Martinková,
studentka sedmého ročníku

Knihy

Asi už vyšly z módy. Pospávají v zástupu na policiče, přikryté tlustou vrstvou prachu. Proč je nikdo neče? Člověk je tvor pohodlný. Nač zatěžovat oči četbou, když je můžeme zatěžovat zíráním na bezmyšlenkový, komerční seriál.

Zkuste zase jednou vyndat z policičky vaši dávno rozečtenou knížku, zalézt pod peřinu, rozsvítit lampičku a nechat se unést do imaginárního světa. Čtení má jednu velkou výhodu – představivost. Ne, u knížky

nehrozí, že by mě hlavní hrdina nos jak skobu nebo že by šilhal.

Je přesně takový, jakého si ho vymyslíme.

Každá kniha je o něčem. Má myšlenku, poslání, mnohdy bytelně zauzlovanou zápletku, originální postavy, autorův brilantní slovník.

Ehm... a nebo taky ne. I takové knihy exis-

tují. Může se stát, že se nám do ruky dostane kniha s pestrým, velice nápaditým obalem, obrázkem na každé druhé straně, ale s obsahem (má-li vůbec nějaký) zanedbatelným. Takovým knihám je nejlépe se obloukem vyhnout a neztrácet s nimi čas...

Veronika Nováková,
studentka tercie

—sloupek

Pavel "Penny" Peňáz

Rozhovorem začíná seriál "První rok." O pocitech prvků a nových profesorů z naší školy.

V: Jste na naší škole první rok. Líbí se Vám tady? Proč jste se tady rozhodl učit?

Dneska (1. března) to je přesně půlrok. Působil jsem už zde v rámci praxe, prostředí školy velice dobře znám a mám to přes kopec domů.

V: Co jste vystudoval za školu? A proč jste si vybral předměty dějepis a občanku?

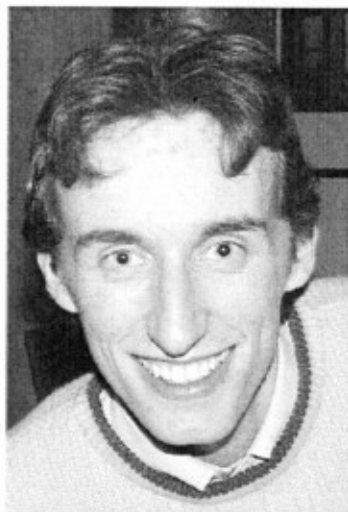
Vystudoval jsem PdF v Hradci Králové. Dějepis a občanka mají hodně společného, vzájemně se prolínají a historie mě vždycky hrozně bavila. Nikdy jsem nebyl na vyšší matematiku, stačí mi čtyřmístná čísla a písmenka BC a ADJ.

V: Co Vás vedlo k tomu, že jste se stal učitelem?

Touha vyzkoušet si to z opačné strany. Nebo že by to bylo kvůli opravování červenou tužkou, předbílání na obědech a prázdninám?:-)

V: Kdyby jste si mohl teď znovu vybrat povolání, měnil byste?

Nejspíše ne. Člověk zde každý den zažívá spoustu překvapivých a úsměvných situací, např. studentka tūkající na dějepisný kabinet s prosbou o půjčení jablka do biologických laberek (měl jsem bohužel jen mandarinku).

Mgr. Pavel Peňáz.

Foto: R. Čad

V: Myslíte si, že jste jako profesor mezi studenty oblíbený?:-)

Těžko říct, jsem tu krátkou dobu. To musí posoudit sami studenti. Jeden den se na mě usmívají, a když si namátkově prověříte, že víte, že nic neví, usmívat se přestanou :-)

V: Jaký jste byl Vy student? Prozradte, které předměty Vám nešly....

Přišel jsem jako malý primánek v době stých oslav této stafičké budovy a ze studia mám spoustu zážitků. Jednou se nám třeba podařilo zavírovat v IVT

počítačovou síť, byla z toho tenkrát dítka. A co mi nešlo? Moc jsem si netykal s matematikou, chemií a že bych byl nějaký velký malif...
V: Studoval jste na našem gymnáziu a teď jste Vy tím, kdo učí... Jaké to je potkávat své bývalé profesory a být teď vlastně jejich kolega?

Setkávání je to příjemné. Byl to pro mě na první poradě zvláštní pocit sedět kolem těch, kteří mi před nedávnem psali známky na vysvědčení. Ale člověk si rychle zvykne, navíc pedagogický sbor se rozšířil o nové mladé kolegy, velká část byla před časem ve stejné pozici jako já.

V: Jste jako pan profesor přísný nebo spíš mírnější?

Na pololetí u mě nikdo nepropadal, takže asi spíše mírnější! Dějepis a Zsv jsou předměty, které by měly vylepšovat celkový průměr na vysvědčení, ne?

V: A otázka na závěr: Co zrovna děláte, když neučíte? Nepřipravujete se do školy a neopravujete písemky?:-)

...když absolvuji všechny tyto kroky, jdu obvykle spát. Ve volných chvílích si ale rád vyjdu do přírody s fotákem, kopnu do balónu nebo mrknou na pěkný film.

Soňa Martinková, studentka sedmého ročníku

Soňa Martinková, studentka sedmého ročníku

–neznalost neomlouvá
Helena Francouzská

Rychlorozhovor s

Mgr. Helenou Šustrovou se od předešlých liší. Škola by měla učit člověka nejen vědomostem, ale i chápání světa kolem sebe. Pouhé znalosti člověka nikam nedovedou. Pokud je nedokáže uplatnit ve správný čas na správném místě. Fousatý fráze. Vše se nedá ohodnotit procenty a stejně jako každé další písmeno změni význam slova, tak každý vjem mění způsob chápání prostředí. Samý fousatý fráze.

V: Vite co jsou to lada?

To když je hromada Lad na sobě. Hodně holek ... hmm, nějaký pole?

(Správná odpověď: Zanedbané lány pole, louky zarostlé houštím.)

V: Vite kdo to byla Lada ve vztahu ke slovanské mytologii?

Lada? Tak to byla taková krásná, nádherná bohyně, původně to byla Afroditka.

(Správná odpověď: Slovanská bohyně lásky.)

V: Teď si zavřete oči a řekněte jaký tvar vám připomíná tahle místnost? Jak vám připadá?

Taková, má křivý stěny, do bž.

(Správná odpověď: Ta Vaše. Jaká je?)

V: Dokážete popsat, kde se nacházíte v jakém prostoru?

V časoprostoru?

(Správná odpověď: Ta Vaše. Jaká je?)

V: A trochu konkrétně?

Nacházíme se v učebně osmý á, xindlů, teda Xindlůž.

(Správná odpověď: Ta Vaše. Jaká je?)

V: Máte pocit, že se tady něco pohybuje?

No. Pode mnou. Klepe se zem.

(Správná odpověď: Ta Vaše. Jaká je?)

V: Vite kolik je hodin a kolikátého dnes je z hlavy?

Dneska je druhého třetí, deset hodin osm minut.

(Správná odpověď: Ta Vaše. Jaká je?)

V: Co si myslíte o slovu?

Že je to mocná zbraň, která může ranit a ublížit, ale zároveň pochválit a někomu udělat něco dobrého.

(Správná odpověď: Ta Vaše. Jaká je?)

Pokračování str. 6

TÉMA PŘÍŠTÍHO ČÍSLA: **NOVÉ MATURETY** NAPIŠ, CO SI O NICH MYSLÍŠ. NEBO ROVNOU CELÝ ČLÁNEK. vincent.redakce@seznam.cz

Podáváme pomocnou ruku

Jak všichni víme, Gymnázium Vincence Makovského se účastní charitativního projektu Pražské arcidiecéze, Adopce na dálku.

Nejenom já, ale i mnoho z vás přispělo dobrovolnou částkou a pomohlo tak mladému chlapci z Konžské demokratické republiky, Christianu Mbambimu. V Kongu je příležitost pro děti jako Christian dům pro děti ulice Ndako Ya Biso (v překladu Náš dům). Do tohoto centra každý den přijde asi čtyřicet dětí ve věku od 8 do 15-ti let.

Hlavním cílem adopce na dálku je poskytnout dětem vzdělání a kvalifikaci, aby v budoucnu mohli najít práci. Nutná je pro ně i osvěta o AIDS, hygieně, plánovaném rodičovství a další, které se jim moc nedostává.

Dvanáctiletý černoušek už od narození žije pouze s maminkou Bitoutou a třemi sourozenci – dvěma staršími sestrami a mladším bratrem. Má stejné touhy a přání jako měl kdokoli z nás. Rád hraje fotbal a

Christianu Mbambimu. Občan Konžské demokratické republiky.

jeho nejoblíbenějším předmětem je matematika, což já osobně moc nechápu. Až vyroste, chtěl by pomáhat druhým a být doktorem.

Peníze, které jste darovali, budou použity na jeho hlavní potřeby, hlavně na vzdělání, oblečení a hračky.

Někdy dělá co se mu zlíbí, takže má trochu potíže s chováním, ale které dítě v dnešní době ne.

Touží být milován, smát se, poslouchat africkou hudbu a jíst dobré jídlo, což mu nyní díky vám všem bude z větší části umožněno.

Pavčina Wurzelová, studentka kvarty

6 miliónů

Hlad a podvýživa zabijí ročně zhruba šest milionů dětí a podvýživou trpí v tomto desetiletí v subsaharské Africe více lidí než v 90. letech minulého století. Organizace OSN pro výživu a zemědělství (FAO)

Helena Francouzská

Pokračování ze str. 5

...
V: Sledujete média?

To si piš.

(Správná odpověď: Ta Vaše.

Jaká je?)

S Helenou Šustrovou hovořil A. Vágner

NAVŠTÍVILI JSTE VÝSTAVU?

BYLI JSTE V DIVADLE?

CHCETE SE VYJÁDŘIT K
NĚJAKÉMU TÉMATU, NEBO
OKOMENTOVAT UDÁLOST?

UVÍTÁME VAŠÍ TVORBU.

SVÉ RECENZE, FEJETONY,
GLOSSY, KOMENTÁŘE,
KRITIKY, REPORTÁŽE,
ANALÝZY MŮŽETE ZASLAT
NA E-MAIL:

vincent.redakce@seznam.cz

-REDAKCE

Zprávy z Nového světa

V jednom z minulých čísel jsme vám představili Lucii Žilkovou, naši studentku vzdělávající se v zahraničí. Jistě si vzpomenete, jak Lucka popsala období velkých příprav k odjezdu, situaci doma, loučení a také samotný průběh cesty, která vedla až do jihoamerického státu Louisiana ... Tentokrát se ve svém povídání zaměřila na školu a všechno co s ní souvisí.

Lucie Žilková:

Pět minut autobusem a jsem před školou. Pěšky by to mohla být krásná ranní procházka. Ale tohle je Amerika – bez vozidla ani krok. Všimla jsem si, že ani chodníky se tu nestaví. No, asi by nebylo pro koho. Přijezdy autobusů jsou u bran střeženy přísně vyhlížejícími policisty s obepnutými opasky a pistolemi. Prevence jakéhokoli pokusu o krádež nebo útok je zde opravdu vysoká.

Poté, co jsem se v tomhle ruchu trochu rozkoukala, namířila jsem si to podle instrukcí mé hostitelské rodiny do kanceláře, kde jsem měla dostat svůj rozvrh. Místo toho jsem však obdržela seznam třiceti předmětů, ze kterých jsem si zvolila, stejně jako všichni ostatní, osm, o které

jsem měla zájem. (Proto zde nejsou třídní kolektivy, tak jako u nás. Na každém předmětu se vidám s jinými spolužáky.) Nabídka je zde rozmanitá. Každý dokáže najít něco, co ho zajímá, protože kromě klasických předmětů jako je angličtina nebo matematika jsou nabízeny (pro nás méně tradiční) – tvoření webových stránek, letecká síla, hra na hudební nástroj, žurnalistika, přednes, začátky podnikání a spousta dalších.

Překvapila mě poměrně složitá metoda sestavování rozvrhů. Po vybrání osmi předmětů vzala moje poradkyně složku papírů, ve kterých začala divoce listovat a snažila se napsat moje předměty k předmětům příslušných učitelů. Když byla zhruba u konce, zjistila, že některé z nich se překrývají a musela to celé "překopat" znovu. Tohle se opakovalo asi třikrát, než mi s vyčerpaným úsměvem podala nepřehlédný papír s mým novým rozvrhem. Mezitím jsem v duchu počítala, kolik to asi musí zabrat dnů, než něco takového sestaví pro celou školu, ve které je přes tisíc žáků! Pokoušela jsem se papír rozluštit a zvládla jsem to úspěšně. Pochopila jsem, že v prvním pololetí máme čtyři devadesát-

minutové předměty, které se v druhém pololetí mění na čtyři zbývající. Na této škole je to taková novinka. Jestli před rokem se tu střídalo všech osm předmětů v padesátiminutových blocích každý den. Tento nový způsob vyučování si jak učitelé, tak i rodiče a studenti chválí. Prý se zvládne více práce v hodinách, žáci dělají domácí úkoly jen do čtyř předmětů (místo do osmi), a tím pádem mají více volného času a nejsou tak vyčerpaní.

Jestli než jsem mohla jít na svoji první hodinu, musela jsem si zakoupit školní uniformu. Bez ní bych do školy nemohla. Také jsem dostala průkaz se svým jménem a fotkou, a ten musím den co den nosit na krku, abych nedostala pokutu. S velkým nadšením, s knihami pod paží a rozvrhem v ruce jsem se pak vydala vstříc novému dni.

První pololetí už mám za sebou. Vysvědčení nám škola rozesílá poštou, proto každý den netrpělivě kontroluji schránku. V novém roce se těším na nové spolužáky a učitele v mých dalších čtyřech předmětech.

S L. Žilkovou si píše Simona Hradecká

Velký úspěch na MČR v atletice

18. února 2007 byla ukončena letošní halová sezona pro dorosteneckou kategorii halovým mistrovstvím České republiky v pražské Stromovce. Na tyto závody odjížděl student našeho gymnázia Jan Ostřejš (1.C) s těmi nejvyššími cíli. Loňský dvojnásobný mistr České republiky v běhu na 800 m letos sice závodí s o rok staršími borci, ale 28. ledna ukázal svým konkurentům, že je žhavý kandidát na mistrovské zlato, když zaběhl nejlepší letošní halovou půlku v čase 1:59,87.

Mistrovství trvá dva dny. První den jsou na programu rozběhy a kvalifikace do soutěží, povinné pro všechny závodníky, druhý den pak finále. Dorostence přihlášené na 800m čekaly dva rozběhy. Do prvního z nich pořadatelé zcela neprofesionálně umístili čtyři z pěti největších favoritů, mezi nimi i našeho Honzu. Ve strkanici na začátku závodu utrpěl Honza zranění, když mu jeden ze soupeřů tretou přejel po achillovce. Naštěstí to bylo jen povrchové, hřeby nezasáhly šlachy. Poté se student našeho gymnázia osmělil a rozdál loktem pár úderů svým konkurentům. Nakonec si pohlídal postup z druhého pozice časem 2:02,39. Druhý rozběh byl však o

mnoho pomalejší, proto měli postupující z tohoto rozběhu více sil než Honza do finále.

V neděli odstartovalo do finále šest závodníků. Závod byl od začátku rozběhnut ve vysokém tempu. Nakonec v čele zbyla jen čtyřčlenná skupinka, ve které byl i náš závodník. Do posledního dvousetmetrového kola vbíhal Honza na nejnevýhodnější pozici a jestli nechtěl z Prahy odjet z bramborovou medailí, musel své soupeře obíhat, místy až ve třetí dráze.

Honza má ale ze všech letošních půlkařů nejrychlejší dvoustovku, a tak se o vítězi rozhodovalo až na cílové pásce kde měl o něco více sil vítěz sobotního druhého rozběhu, pardubický závodník Rybišář, který porazil našeho Honzu o sedm desetin sekundy.

Honza letošní sezonu bojuje o nominaci na mistrovství světa konané v polovině července v Ostravě. Věříme, že tento výborný výsledek nezůstane ze strany ČAS opomenutý a že se mu dostane nominace...

Honzovi přejeme mnoho úspěchů jak ve sportu tak i v osobním životě.

Kamil Krbek,
student druhého ročníku

Hanka Hančíková na MČR v LOB

Hana Hančíková. Mistrovství České republiky v lyžařském orientačním běhu ve Vrbně pod Pradědem.

Mistrovství ČR v lyžařském orientačním běhu probíhalo 3. a 4. února 2007 ve Vrbně pod Pradědem. V sobotu dopoledne se jely krátké trati, zde vybojovala Hanka Hančíková (3.C) zlatou medaili. V odpoledním sprintu získala Hanka stříbro. V neděli pak byly na pořadu štafety. Závodní tým vytvořily spolu s Hankou (1. úsek) i absolventka na-

šeho gymnázia Lenka Hrušková (2. úsek) a její maminka paní Hrušková (3. úsek). Po druhém úseku holky vedly téměř o 7 minut a na třetí štafetu měly asi 12 minut, ovšem mladice z Jilemnice a Prahy se vzbudily a dojely před paní Hruškovou. I tak skončily celkově na krásném 5. místě. Hance i jejím kolegyním gratulujeme. **simh**

–sport

–klub středozem

inzerce▼

Koncert Acoustic Impact

Večer v pátek 14. 4. 2007 bude od 20.00 v klubu Středozem vynikající koncert skupiny Acoustic Impact. Jde o směr jazzu, flamenga a latiny, což je prostor pro akustickou kytaru, klavír a perkuse. Je to vskutku nevšední hudební zážitek, který stojí za vidění a slyšení. Vstupné je 70 Kč, v ceně malé pohoštěníčko. Jen tak pro zajímavost tato skupina byla mimo jiné předkapelou Danu Bártovi. **KSZ**

Více informací na:
www.acousticimpact.cz,
www.stredozem.kvalitne.cz

–čtete přístě

Rozhovor: Jan Jirků Ten valentýnskej zvyk, co to bylo?

Myslím, že byla nějaká nástěnka a že tam vždycky visely nějaký vzkazy, nebo tam byla schránka a my mezi školou jsme si psali normální dopisy. Já sem teda nikomu nic nenapsal, ale udělali jsme jednou jedinkrát udělali našemu spolužákovi Radkovi to, že jsme mu napsali falešného valentýna od jedny holky ze Žďáru.

To jsme vopravdu udělali takovou prasárnu a on měl schůzku na náměstí, ale připadlo mu podezřelí, když se tam pohybovala celá třída.

JINDŘICH ŠTREIT

Muzeum umění Olomouc
Muzeum moderního umění

1. 3. – 13. 5. 2007

Komentovaná prohlídka výstavy pro veřejnost se koná
14. března a 11. dubna vždy v 16.30 hodin.

Doprovodný program: *Podoby dokumentu – rozhovory*

12. března 2007 | Jindřich Štreit
setkání se světoznámým dokumentaristou

10. dubna 2007 | Bohdan Holomíček
interview a projekce fotografického díla

Muzeum moderního umění, Denisova 47, Olomouc

Otevřeno denně od 10.00 do 18.00 hodin. Každou středu a neděli vstup volný.

tel.: 585 514 241 | info@olmuart.cz | www.olmuart.cz

< Jindřich Štreit, Olomouc, 1975

–vtipy

Učitel k žákovi:

"Kdybys měl sedm jablíček a já tě o dvě poprosil, kolik by ti jich zůstalo?"
"Sedm!"

Před školou visí cedule:

"Řidiči, pozor, nepřejeďte děti!"
Druhý den na ceduli přibude nápis:
"....počkejte si na učitelky"

–horoskop

BERAN (21.3. – 20.4.)
Budete mít nesnesitelnou chuť na flirt, ovšem nebude se vám dostávat psychických sil. Dejte si pozor ve třetím březnovém týdnu na spory s mužskou částí profesorského sboru.

BÝK (21.4. – 21.5.)
Instinkty i logické myšlení budou býkům fungovat, nemají z čeho mít strach. Tak by této situace měli využít a dořešit záležitosti, které by mohly později dělat problémy.

BLÍŽENCI (22.5. – 21.6.)
Doba bude přát utrácení větších obnosů peněz, pokud nějaké máte. Vyhybte se sportu, hrozí nebezpečí úrazu nebo psychické újmy z nedostatku sněhu.

RAK (22.6. – 22.7.)
Všeho moc škodí. Věnujte dostatek času relaxaci, ať vám nedojde dech v honbě za dobrými výsledky ve škole nebo i mimo ni. Raději zapomeňte na úklid nebo organizování velkých akcí.

LEV (23.7. – 22.8.)
Studenti vyššího gymnázia se budou moct těšit z vylepšení své

finanční situace. Ovšem žádné Ivy bohužel nepotěší známky od pana profesora Bukáčka. Buďte ve střehu!

PANNA (23.8. – 22.9.)
Na tváři vám hraje úsměv naznačující, že se máte vcelku dobře. „Vcelku“ protože víte že se blíží něco nepříjemného. Ovšem nemějte z ničeho strach, hlavně kolem 15. března se vám bude dařit.

VÁHY (23.9. – 23.10.)
Měli byste se zamyslet nad přírodovědnými předměty. Na nic nečekejte a dejte se do práce. Proměškali byste příležitost, která se už nemusí opakovat. S přáteli se nehádejte, mají pravdu.

ŠTÍR (24.10. – 22.11.)
Březnové postavení Marsu vám nabízí netušené možnosti zejména v oblasti mezilidských vztahů. Pokud se vyvarujete roztržek s Berany, dosáhnete určitě mnoha úspěchů. Studium nehoří.

STŘELEK (23.11. – 21.12.)
S okolím nebudete naladěni na stejnou notu, což vás samozřejmě

bude mrzet. Ale nezdoufajte, i takové dny jsou. Můžete se v klidu věnovat urovnávání vztahů s vyučujícími humanitních předmětů.

KOZOROH (22.11. – 20.12.)
Přes prázdniny jste si moc neodpočali. Hlavně nezkoušejte odkládat pořád další a další povinnosti, špatně byste skončili. Situace se zlepší už koncem měsíce.

VODNÁŘ (21.1. – 20.2.)
Nelamte nad sebou předčasně hůl, malé zaškobrtnutí na dlouhé cestě neznamená nezdár. Kolem vás se děje mnoho zajímavých věcí. Vyzraďte do společnosti oprášit svůj šarm.

RYBY (21.2. – 20.3.)
Ve škole se budete cítit jako dinosauři v obchodě s porcelánem. Ale nic netrvá věčně, radost vám udělá hlavně pozornost přítelky. Pozor na nepozornost v chemii!

hanw

Své poznámky vyslovte e-mailem:
vincent@seznam.cz

–klub středozem

Žonglování ve středozemi

Od března pravidelně každý čtvrtek opět probíhá v klubu Středozem žonglování. Žongluje se od 15.30 – 16.30. Vlastní žonglovací pomůcky nemusíte vůbec mít, všechno vám rádi zapůjčíme – míčky, kruhy, kužely, poi, tyče, flowerstick, diabola, a nyní i jednokolku. Zdá se vám to zajímavé, ale myslíte si, že byste to nezvládli?

Mnoho lidí si myslí, že žonglování je činnost velmi obtížná, neobvyklá. Často lidé připisují umění žonglovat pouze cirkusovým umělcům a artistům. Avšak opak je pravdou. Žonglování, ať už se zdá být jakkoliv obtížné, je zprvopochůtku mnohem lehčí než v pokročilejším stádiu. Žonglování je schopen naučit se téměř každý.

Možná přemýšlíte nad tím, k čemu je žonglování asi tak dobré. Vypadá hezky, ale je ještě k něčemu? V první řadě je to výborný prostředek k odpočinku a duševní hygieně – a kdo to víc ocení než studenti, že? Vedle duševní stránky se však ještě žonglérskou přípravou rozvíjí smysl pro rytmus, správné držení těla, nervosvalovou koordinaci, rovnováhu, obratnost a prostoro-ovou orientaci.

A díky tomu je již v dnešní době žonglování doménou pouze cirkusového, pouličního a dramatického umění. Je také volnočasovou aktivitou pro mnoho lidí. V Anglii a Holandsku je dokonce prostředkem prevence sociálně patologických jevů. V posledních letech tak vzrostl význam rekreačního žonglování. Žonglování se tedy stalo součástí kultury nejen mladých lidí všech sociálních vrstev.

A proto – neváhejte, nestyďte se a přijďte. Rozhodně neočekávejte žádnou dřezuru. Žonglujeme v klidu, v pohodě, každý si zkusí co chce a co ho baví, vzájemně se obohacujeme. Po prvé se můžete přijít nakouknout úplně zadarmo, a pokud zjistíte, že by vás to taky bavilo, tak se platí každé setkání žonglovné 20 Kč.

Můžete chodit jen tak, prostě si odpočinout, a kdo by chtěl, může se pak společně s námi účastnit různých happeningů a performací. Zkrátka, těšíme se na vás. **KSZ**

Pro více informací nás můžete kontaktovat na mailu:
DanielaSimek@seznam.cz

-kvíz - čokoláda

Sladká tabulka s neodolatelou chutí rozplývající se na jazyku. Nedocenitelná energetická bomba při extrémních výkonech. A bohužel i bomba kalorická, na níž si člověk může vytvořit dokonce závislost. To všechno je čokoláda, jejíž nepřeborné varianty zaplavují pulty obchodů, která překonala zkoušku času a na výsluní zájmu konzumentů se hřeje už po dlouhá staletí.

1. Ve kterém roce začaly dějiny čokolády?

- a) 1519
- b) 1235
- c) 1790

2. Z kterého kontinentu pochází kakaovník?

- a) Severní Amerika
- b) Jižní Amerika
- c) Asie

3. Kdo přivezl kakaové boby do Evropy?

- a) Španělé
- b) Angličané
- c) Francouzi

4. V jakém stavu bylo původně kakao konzumováno?

- a) prášek
- b) tekutina
- c) pevná hmota

5. Kde vznikla první továrna na čokoládu?

- a) v Itálii
- b) v Rakousku
- c) v Holandsku

6. Jak se vyrábí bílá čokoláda?

- a) přidáním barevné složky
- b) s klasickou čokoládou nemá nic společného
- c) z čistého kakaového másla

7. Jak se jmenuje naše největší čokoládovna?

- a) Orion
- b) Zora
- c) Figaro

8. Čím se hlavně řídíme při výběru čokolády v obchodě?

- a) podílem kakaového másla
- b) reklamou
- c) značkou

9. Kolik středoškolačků si podle průzkumu na čokoládě pochutnává každý den?

- a) 3 %
- b) 10 %
- c) 18 %

simh

-perličky z hodin

U obvodu se zapojeným ampérmetrem:

H. K.: Brzy budete jednou vědět...

P. M.: Proč je tam ta ručička...

J. D. řeší v geometrii kázeňské přestupky:

Jak já se k tomu mám postavit?

P. M.: Kolmo.

L. B.: Na co se nám ty sacharidy rozštěpí, co je konečným produktem?

P. M.: Kostkový cukr.

Toto je taky cesta. Těch cest je samozřejmě hodně, ale cesty musíme hledat. A jediný způsob jak hledat cesty je si na to doma sednout a počítat. Tak se hledají cesty.

K. Kotovic

Kyslík je důležitý pro hoření... vždyť víte, že byste si bez kyslíku ani neškrtili.

M. Bukáček

Ať zvolíš jakýkoli epsilon, malý, velký, hranatý, kulatý,...

Ne, to ne...

J. Dvořáková

Limita f(x) je...

F. X. Šalda

And what is the food like? Shit with UHO?

D. Marshall

-sudoku

Jak si mnozí z vás záhy po minulém vydání všimli, Sudoku v minulém čísle nebylo dost dobře řešitelné. V tomto čísle Vám proto přinášíme hned dvě! (zdroj: <http://sudoku.wz.cz/>)

	6	4	3	
4	7	2	5	
2			9	
6				8 3
8	5			9 4
	4 2			
		5		
			9 6	4 1
		7	4	5

PEJSCI SAN'S STORY BY THOMAS

San's story by Thomas (Lukáš Tomek), pozn. redaktora.

-vtipy

"Tak co, Michale, jak dopadlo vysvědčení?", ptá se maminka.
"To je přece vedlejší, mámi, hlavně že jsme zdraví."

Přijde Honzík ze školy a v žákovské knížce má:
"Prosím 5 Kč na Vietnam."

Odpověď:

"Syn zlobí, nikam nepojede."

"Děti, jdeme krmit medvědy!" "Hurá, hurá!"

"Každý druhý, ať vystoupí z řady!"

Pepíček doma zvedne telefon, něco povídá a pak jde za otcem:
"Volal Jirkův táta, že mu máš dát opsat můj domácí úkol, až ho spočítáš."

4	7	6 5	
2	9		5
5	4		9
8			2 6
	9		4
6 3			7
9		1	8
	3	2	6
	4 8	7	3

Vincent

Občasník studentů Gymnázia Vincence Makovského
Leandra Čecha 152
592 31, Nové Město na Moravě

Šéfredaktor: Soňa Martinková 7.A Redaktoři: Adam Vágnr 6.A Simona Hradecká 6.A Hana Wurzelová 6.A Fotograf: Radim Cajzl 4.A Náklad: 200 ks, Sazba: Scribus 1.3.3.7, font Lido STF Kontakt: vincent.redakce@seznam.cz